

Kostlivec u kamenného stolu
Jakub Bouda

Soukromý výtisk – Collector's Edition

Tento kus není běžně dostupný. Vznikl na základě individuální zakázky. Bez nároku na povinný výtisk dle §3 zákona 37/1995 Sb.

© Jakub Bouda, 2025

Typography © Beky

Obálka: Já Sám II + AI

Korektura: Martina Krešne

Lehce k ránu

„To zas bude mít někdo ukrutnej průser,“ zašklebil se mladík s řídkou bradkou na místě spolujezdce a potáhl si z vapolizéru. Kabinu tak na moment naplnil oblak páry.

„No to teda,“ potvrdil jeho kolega za odřeným volantem. „Z toho, co jsem pochopil, ty nality týpkové tohohle strejdu zastřelili. No ale víš, jak to je, lidi toho vždycky nakecaj a Balcárek od Hasičů, to je úplnej Andersen. Takže bych to přece jenom bral krapet s rezervou. Jistý je akorát to, že náš pasažér je tuhej,“ shrnul to do jediné věty šofér.

„Ale na každym šprochu, pravdy trochu, ne?“ pronesl spolujezdec a znovu zabafal z elektronické cigarety.

Kabinu opět zahalila mlha, a když se po vteřině rozplynula ve vzduchu, šlápl šofér instinktivně na brzdy, které se s kvílením zakously do kotoučů a na poslední chvíli tak zastavily vůz.

„Co blbneš, vole, chceš abych to cigáro spolknul?“ ptal se rozzlobeně spolujezdec, který přes mlhu, jež stvořil, nezaregistroval důvod řidičova jednání.

„Někdo tam leží,“ oznámil mu suše šofér a vystoupil z dodávky na silnici.

„Je mu něco?“ ptal se spolujezdec zpoza pootevřených dveří.

„Netušim, vole. Asi ho někdo srazil. Vypadá to, že jsme konečně kápli na toho pravýho stopaře,“ zasmál se řidič a otočil se čelem ke svému parťákovi.

„Jak budeš někomu vysvětlovat, že jsi nabral mrtvolu navíc? Já radši zavolám fízly, ne?“ řekl ten s bradkou.

„Tak to bych na vašem místě nedělal, pánové. Alespoň ne hned,“ řekl ležící muž a pomalu se postavil. V ruce třímал zbraň a ani jeden ze zaměstnanců koronera neměl chuť zjišťovat, zdali je nabitá.

„Co chcete?“ vykoktal ze sebe řidič, automaticky zvedl ruce a pomalu couval k autu.

„To auto,“ řekl klidně muž se zbraní a hlavní jim oběma naznačil, aby se pakovali z cesty.

„Hele, tam nic není, kámo. Nemáme tam žádné poklad. Vozíme mrtvoly,“ namítl spolujezdec, ale znělo to spíš jako dobrá rada.

„Každý máme nějakou tu úchytku, což? Tak nedělejte žádné blbosti nebo vás zařadím do statistik. Rozumíme si?“ Oba muži přikývli.

„Klíčky jsou tam?“ zeptal se pro jistotu muž se zbraní. Muži opět přikývli. „Tak děkuji za spolupráci a vinšuji vám oběma krásný zbytek večera, pánové,“ popřál jim ten muž, nasedl a odjel.

„Jsou čtyři ráno, ty debile,“ ulevil si vztekle spolujezdec a mrsknul čepicí do sněhu.

„Mno,“ vypadlo z řidiče. „Teď můžeš klidně zavolat ty fízly. A doufej, že už to nahoře vyřešili, jinak tady zmrznem.“

Ráno

Přestože hodiny na chodbě ukazovaly už pár minut po půl sedmé, za okny byla stále ještě tma. Mírně blikající zářivky se svým charakteristickým praskotem připomínající rozmačkávané štěnice se snažily alespoň spoře osvětlit nepříjemně zatuchlou chodbu na patře sedm. Nadporučík Macko, který seděl první od dveří, za nimiž právě něco vysvětloval patolog Šebek, zvedl zrak, když uslyšel tiché kroky.

„Dobré ráno, šéfe,“ řekl napůl úst s velmi odevzdaným tónem.

„Taky zdravím, šéfe,“ přidal se poručík Šindler.

„To se ještě uvidí, Štefane,“ zabručel podplukovník Stránský a posadil se naproti detektivům. Pak si dlaněmi přešel po zmuchlané tváři, která dávala jasně tušit, že se moc nevyspal. Tvrdé vousy na bradě přitom tiše zapraskaly. „Můžete mi ve zkratce říct, co se stalo?“ oslovil pak oba detektivy najednou. „A kde je Lenka?“

„Lenka je v péči zdravotníků. Odvezli si ji s sebou. Kompletně se zhroutila,“ oznámil mu smutně Štefan.

„Bože! To zní ještě hůř, než jsem si myslel,“ povzdechl si Stránský. „No tak už mluvejte, sakra,“ vyzval je podruhé.

„Víte, šéfe, ono toho zase moc k vyprávění není. Udělali jsme si mejdan, trochu se nalili a šli si lehnout. Když mě probudil Štefan, chata, ve které jsme byli, hořela jak obzor nad Kladnem. Díky tady Štefanovi jsme

se všichni dostali ven. Teda až na Dominika. To je, teda byl, Lenky přítel. Jako jediný spal v podkroví, nebyla žádná šance dostat ho ven. A když jsme my ostatní vyběhli, viděli jsme tam stát toho chlapa. Štefan vystřelil jeho směrem, a když jsme k němu doběhli, už byl mrtvý. Teda podle toho, co na místě řekl doktor.“

„A pak se dělo co?“ žádal další informace podplukovník.

„Pak přijeli hasiči a místní policejní hlídka. Myslím, že se představil jako podporučík Řehák nebo možná Řeháček. Tak nějak. Seznámili jsme ho se situací, Štefan mu předal zbraň, ze které střílel, doktor mu potvrdil, že je ten chudák po smrti a pak si pro nebožtíka přijeli havrani.“

„A dál?“

„Co dál, šéfe? Záchranka si odvezla Lenku, která se úplně sesypala, čemuž se teda ani trochu nedivím. My jsme podali výpovědi a pak jsme seděli v autě, dokud Martin neprohlásil, že už může řídit a hodil nás z hor sem dolů.“

Podplukovník Stránský se nadechl nosem. „Takže jestli to dobře chápu, udělali jste si mejdan, během kterého shořela do mrtě patrová chata, uhořel v ní člověk, který měl vztah s nadporučíkem Dabergotzovou, přestože měl osobní vazby na stále probíhající případ a další civilista byl zastřelen, což má pravděpodobně na svědomí tady Štefan. Pachatele požáru nemáme a Lenka je v péči psychiatrů.“

Poručík Šindler přikývl, Štefan s očima sklopenými k zemi nijak nereagoval.

„Klid, chlapci moji,“ pronesl najednou pevným hlasem Stránský. „Já jen abych věděl, na co se mám připravit. Znáte gibony, budou vtíraví. A že je tady můžeme čekat každou chvíli.“

„No to jo,“ ozval se konečně Štefan.

„Na jednu stranu se jim není co divit,“ filosofoval Stránský. „Celé dny nedělají nic jiného, než že honí grázly, kteří měli stát, stejně jako oni, na straně zákona.“

„Ale Štefan přece...“ začal parťáka hájit Šindler.

„Říkal jsem, abyste se uklidnili. Já přece vím, že náš Štefan není žádný gauner. Pokud tedy zrovna nekrade kolečka ke křeslům. Navíc se jim to všechno bude dost blbě dokazovat, když se ztratilo tělo, že,“ dodal chmurně Stránský, ale v jeho hlase bylo cítit malé vítězství.

„Cože se ztratilo?“ skoro vyjekl Šindler.

„No ta vaše mrtvola. Votárek Jaroslav, 56 let.“

„Jak se jako ztratila?“ mračil se Macko.

„Vypadáte oba překvapeně. No aby ne. Ono se to nestává zrovna běžně, že někdo po cestě přepadne koronera a šlohně mu auto i s nákladem.“

„To si děláte prdel, že jo, šéfe?“ hlesl Macko.

„Ani v nejmenším. Ona to totiž není zrovna situace na legrácky, i když je mi jasné, že konkrétně vy dva byste z toho dokázali vytěžit minimálně vtipnou historku.“

„Asi ne, šéfe, ale ve svitu nových informací bychom určitě mohli,“ zašeptal Šindler. Podplukovník Stránský

jen zvedl oči k nebi. Zastavil ho sice strop, ale i tak doufal, že to bude stačit.

Dopoledne

„Chceš jít do sprchy první?“ nabídl Honza doktorovi, když se na chodbě srazili u dveří.

„Ne, běž ty, Jeníku, já zatím něčím spláchnu ten popel z plic,“ odpověděl doktor a vydal se i s komínkem čistých věcí do kuchyně. Věci položil na pult a pak si z lednice vyndal chlazené pivo.

„A ty nečum,“ varoval Che Guevaru, který na něj v podobě magnetku shlížel z lednice přísným pohledem nekompromisního revolucionáře. „Vůbec by mě zajímalo, kdo sem pověsil toho splašeného komunistu,“ mudroval doktor, ale nechal toho, když nakonec našel otvírák ve druhém šupletu a mohl se tak konečně napít.

Doktor spolykal několik doušek chlazeného svijanského piva a mohutně si odříhl. Pak se posadil za stůl a civěl na orosenou lahev. Probral ho až Honzův hlas.

„Můžeš jít, Michale. Já jsem hotový. Akorát se teda nemůžu zbavit toho smradu spáleniny. Pořád to cítím.“

„Ohol si chřípí,“ řekl doktor, popadl pivo a komínek s prádlem a zmizel v koupelně. Honza nad tou radou jen zakroutil hlavou a pokračoval s ručníkem na hlavě do kuchyně, aby si uvařil čaj. Alkohol nechtěl ani vidět a nechápal, jak to doktor dokáže po včerejšku snést. Nakonec ale uznal, že je to zřejmě praxí.

V momentě, kdy cvakla rychlovarná konvice, otevřely se i dveře a do bytu vešla Klára.

„Vy už jste doma? Tak to ten mejdan nebyl asi nic moc, co?“ volala na ně ode dveří a snažila se vyzout z bot. Když se jí to povedlo, úlevně si vydechla a prsty si promasírovala oba nateklé kotníky.

„Co je? Stalo se něco?“ podrobila Honzu výslechu hned, jak dorazila do kuchyně a viděla jeho ztrápený obličej.

„Ani ne, láska. Pár piv, táboráček, střelba na cíl, normální policejní mejdan,“ hlesl Šindler a dál koukal před sebe. Před očima mu ale stále tančily plameny a v hlavě slyšel zoufalý křik Lenky, která se rvala jako o život, aby se vyprostila ze svírajících paží a mohla vběhnout do domu, kde byl ohněm odříznutý Dominik. Bylo mu zle, ale rozhodně tím nechtěl zatěžovat těhotnou nastávající.

„Ty budeš taky lhát?“ zeptala se Klára doktora, když vyšel z koupelny s prázdnou lahví od piva. „Kurňa, chlapi, není mi pět. Co se stalo?“

Doktor s Honzou se na sebe podívali. Doktor pak pokrčil rameny a Honza to vzal jako signál. „Tak si ale sedni,“ vyzval Kláru. „Je to poněkud drsné.“

Štefan potichu odemkl, zul se a chtěl se potichu propížit do kuchyně, když zaslechl hlasy. „Á ranní ptáčátka, ahoj,“ pozdravil a usmál se.

„To už jsi tady? Čekala jsem tě až odpoledne nebo spíš k večeru,“ řekla Marcela, zatímco se mu malý Martínek ovinul kolem nohy jako chobotnice.

„No ono se nám to trochu vymklo z rukou, Mací,“ hlesl Štefan a přetáhl si přes hlavu mikinu.

„Jak vymklo z rukou?“

„No, začal váhavě Štefan a soukal se z kalhot, kterých se stále křečovitě držel Martínek. „Ta chata shořela, majitel s ní a já jsem asi zastřelil nějakýho chlapa. Ale jinak to bylo v pohodě. Akorát se trochu ošplouchnu a hned jsem u vás,“ oznámil zkoprnělé Marcela a za moment už byla slyšet tekoucí voda.

Marcela jen konsternovaně sebrala ze země páchnoucí oblečení, oddělila od něj Martínka a nesla ho k pračce. Pak se vrátila do kuchyně a zapnula kávovar, aby připravila dvě silné kávy. Tušila, že se budou hodit.“

„Táta čelil chapa,“ prohlásil Martínek a pak se vrátil k ožuzlávání loupáčku.

„Já doufám, že ne, chlapíčku,“ hlesla Marcela a unaveně se posadila za stůl.

„Hele, vy dva, to už vážně není žádná prdel. Chápete to, že jo?“ vrčela Klára. „Ten chcípák na vás otevřeně zaútočil. Co jako bude dál? Ublíží mně, Marcela nebo dětem? Probudíme se v plamenech? Někoho z nás podřízne a udělá si z něj album? Někdo by ho měl už chytit,“ skoro vykřikla Klára, ale hned jí došlo, že měla držet ústa. V Honzovi se totiž nahromadil všechen vztek a ten teď musel ven. Jinak by zcela určitě explodoval.

„Chytit, jo? Tak to já bych rád, miláčku. Jenže to by mi furt nesměli všichni házet klacky pod nohy. Na fízlárně

bordel jak v tanku, materiály ke starým případům abych hledal s rotou vojáků. Nesmím nic říct, aby mě někdo za každou kravinu nesuspendoval. A místo abych se věnoval chytání naprosto šíleného sériového vraha, řešíme krádeže bagrů a toho lotra si mám chytat ve volném čase. Ale ani to není možné, protože musím řešit, jestli je na ubrusy vhodnější lososová nebo meruňková barva. Jako kdyby nebylo jedno, co ta banda ožralých pocintá a polije.

A ty tvoje nálady, bez urážky, miláčku, vím že jsou to hormony, ale to tomu také moc nepomáhá. Tohle všechno, co se teď děje, se děje mně. Vy v tom fungujete jako kompars, ale mně někdo přidělil hlavní roli. A teď si se mnou hraje jako kočka s myší. Jak myslíte, že mi asi je? Budím se hrůzou, že se ti něco stane a sám jsem jednou nohou v hrobě. Takže víte co? Potřebuji jen klid na práci. Já toho zmrda chytanu. Ale musíte mi všichni pomoci. Chápete to? Potřebuji pomoci,“ zavzlykal Honza a složil hlavu do dlaní.

Klára se s vytřeštěnýma očima podívala na otce. Doktor jen sevřel rty na znamení, že má Honza pravdu a smutně potřásl hlavou.

„To jsem fakt tak hrozná?“ dělala se pravdy Klára.

„Horší, děvče. Osobně se divím, že se složil až teď,“ řekl doktor a sáhl do lednice pro další pivo.

Kapitola první

Kapitán Bodnár si opsal do notýsku stav tachometru služebního vozu a s mírnou červení v tváři se vysoukal ven z auta. Narovnal se a zhluboka se nadechl. Cítil, jak tlak na plicích povoluje. Musel uznat, že ho dohání stáří. Stále ještě mohl jedinou ranou pěští sestřelit drzého pachatele, ale problém nastal, když mu spadla tužka pod sedadlo spolujezdce a on se musel nepřírozeně sehnout. Tím si zmáčkl břicho a následně i plíce, protože viscerální tuk tlakem nikam nezmizí, jen se posune.

Počkal, až mu před očima zmizí ty malé zářivé mžítky, které teď vidí pokaždé, když se rychleji zvedne, zastrčil si tužku i s notýskem do kapsy, zamkl auto a vydal se do budovy policie. U vchodu se téměř srazil s nasupeným mužem a byl rád, že ke skutečnému střetu nedošlo. Nemuselo by to dopadnout dobře.

Muž, který se neurvale dral do budovy, měl totiž dobře přes dva metry, z vysokého límce černého kabátu vykukovala holá hlava rozměrů medicínbalu a jeho silueta na moment zastínila denní světlo vnikající dveřmi. „Co ten Maruška zase chce?“ napadlo Jarina a pomalu se šoural za ním až k informačnímu okénku.

„Dobrý den,“ pozdravil hromotluk, až se rozvibrovalo plexisklo dělící policisty od oznamovatelů.

„Dobrý den, pane. Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se ho s úsměvem sobě vlastním Olinka.

„Chci nahlásit pohřešovanou osobu,“ řekl hlasitým barytonem muž.

„Dobře. Potřebuji váš občanský průkaz.“

„Nemám ho u sebe. Nechal jsem ho v autě.“

„Tak to by mohl být problém, pane,“ oznámila mu Olinka a nasadila účastný výraz.

„To je v pohodě, Olí. To je pan Sieber. Jiří Maria Sieber. Představitel vysoce čnějících rolí, sběratel rozpadající se vojenské techniky, nedoceněný realitní magnát a v neposlední řadě úspěšný podnikatel.“

Sieber se otočil po hlase. „Nazdar, Jardo. Promiň, nepoznal jsem tě, jinak bych se tě v těch dveřích nepokusil rozmačkat.“

„To je dobrý, Maruško. Já to přežiju,“ oznámil mu Bodnár a mávl rukou. „A koho jsi ztratil?“

„Zaměstnance,“ odpověděl Sieber a zamračil se tak, že mu volná kůže na hlavě naskládala varhánky podobně, jako si Sikhové vážou své turbany.

Kapitán Bodnár nevěřícně vytřeštil oči. „Tak to je novinka. Lidi převážně pohřešují děti a mladistvé, občas nějakého zapomenutého opilce, sem tam babku s Alzheimerem, ale že by šel šéf osobně nahlásit pohřešovaného zaměstnance, to slyším prvně. To je nějaký úderník roku nebo co?“

„Ne. Ale svojí práci dělá dobře a já ho potřebuju. Navíc je to kámoš. A jestli se nenajde, tak tohle zasraný město sežerou štěnice.“

„Jasně. Tak to tady Olince nadiktuj.“

Pan Sieber si z kapsy vytáhl látkový kapesník a oťrel si z kůže na hlavě tající vločky, které se mu rozpuštěné snažily proklouznout hustým obočím a zamížit výhled. Pak se opřel lokty o malý pultík a do vyvrtaných otvorů pro mluvení nadiktoval jméno.

„Roman Kýňa, Lidická 70/35,“ zahlásil Sieber. Jarinovi v hlavě zacinkal varovný zvoneček. Nebo lépe řečeno palácový gong.

„To je ten bývalý moderátor?“ zeptal se Jarin. Jiří Maria přikývl.

„Tak víš co? Pojd' rovnou se mnou,“ řekl kapitán Bodnár a doprovodil pana Siebera k výtahu.

„Máme štěstí, dneska jede,“ oznámil Jarin poté jen tak do vzduchu, když stiskl tlačítko a motor zahučel. „A co vůbec Oliver? Daří se mu?“ pokračoval v nezávazném hovoru Jarin, dokud výtah nezastavil.

„Čau, Radko. Kde jsou ti dva pošahanci?“ vyvalil ze sebe Jarin hned, jak otevřel dveře od kanceláře a spatřil asistentku Žejdlovou. „A co tady vůbec blbneš?“

„Stavil se tady šéf, moc se mu ten chlív nelíbil, tak jsem dostala úkol.“

„Jasně,“ přikývl Jarin. „A ti dva?“

Radka si výhrůžně stáhla z ruky jednu z jedovatě žlutých rukavic. „Jako zdrsněl jsi za ten víkend pořádně, fešáku, jen co je pravda. Ale jestli někoho hledáš, najdi si ho sám. Zaprvé proto, že jsi ho tam určitě sám poslal, a za druhé proto, že já tady musím nejdřív uklidit ten

humus, co jste tady za těch pár dní stihli nadělat. Na druhou stranu jsem to ve skutečnosti čekala horší. Ale zase ne tak, abys sem musel rovnou tahat Pána štěnic.

A vám přeji dobrý den, pane Siebere,“ dodala nakonec.

„No jasně, vtipná a nebezpečná jako vždy. Vážně nevíš, kde je Šindler?“ pokusil se o smířlivější tón Bodnár.

„Ne. Co jsem přišla sem, uklízím. Ale jestli tě to vážně zajímá, zkus se chvíli soustředit a třeba tě napadne nějaký vynález, který by ti pomoh se s ním spojit. A třeba pak konečně dostaneš toho majora.“

„Na majora seru, teď mě zrovna zajímá poručík,“ zabručel našťvaně Jarin.

„Nevím, proč tady jste, pane Siebere, jestli sháníte uniformu do divadla, tak na vás asi nemáme, ale vy jste přece jen větší než já, třeba vás poslechne. Zkusil byste tady kapitánovi říct, aby Šindlerovi zavolał?“

„Bože, já jsem debil,“ pleskl se Jarin během autodehonestace do čela.

„Užijte si to,“ sykla Radka směrem k Sieberovi. „Jeho sebekritické chvílky upřímnosti jsou velmi vzácné.“

„Kde jste?“ rozčiloval se podupávající kapitán, zatímco Šindler s Mackem se zabředlí do hovoru blížili k němu.

„To víš, nějaký kokot nám ujel před nosem s výtahem, tak jsme museli pěšky,“ ušklíbl se Macko. „A už nejsme

nejmladší. Tobě to přece vyprávět nemusím, že ne? Tak místo hraní na bubáka radši vysyp, co se děje.“

Jarin jim všechno v rychlosti vysvětlil a společně i s panem Sieberem vyrazili do domu, kde bydlel pan Kýňa.

„Buď tam má nějakou kočičku nebo není doma,“ prohlásil nadporučík Macko, když potřetí zabouchal na dveře a nedočkal se žádné odezvy.

„Sousedí ho taky pár dní neviděli,“ potvrdil Šindler, který se právě vrátil od bytu na druhé straně chodby.

„OK,“ mlaskl Jarin. „V práci nebyl, sousedy nespátřen, na zvonění ani klepání nereaguje, co telefon?“

„Předevčirem ještě zvonil, ale teď už je podle operátora číslo vypnuté nebo odpojené,“ sdělil jim Sieber a čím dál častěji si otíral pleš.

„No tak jdeme dovnitř, nedá se svítit,“ řekl kapitán a kývl na přivolaného technika.

„Tak račte,“ řekl technik po několikavteřinové práci a dlaní v rukavici rozevřel dveře do bytu.

„Je tady docela kosa,“ prohlásil nadporučík Macko a dýchl si na zkřehlé ruce.

„Aby ne. Všude jsou otevřená okna,“ hlásil Šindler z kuchyně.

„Ale ten chlap tady nikde není,“ přidal se Bodnár.

„Na obvyklém místě,“ doplnil ho Šindler.

„Co to meleš?“

„Že není na obvyklém místě,“ zopakoval Šindler.

„Jako že nesedí před televizí?“

„Hele, Štefane, jestli budu ve stáří taky takhle nedůvtipný, rovnou mě zastřel někde v lomu. Všem se uleví.“

Kapitán Bodnár nad tou drzostí jen zakroutil hlavou, ale to už byl Šindler v koupelně.

„Vana taky nic,“ hlásil Šindler po chvíli. „Tak ještě projedeme skříně. Mrazák má jen ten malý pod chladničkou.“

„Myslíš, že...?“ načal otázku Macko.

„Mám jisté tušení, Štefo. Chlap, kterého jsem před pár dny navštívil jako svědka, se pohřešuje. V jeho bytě jsou navzdory lednovému kalendáři otevřená všechna okna, což mě společně s malým mrazákem vede k myšlence, že je ta mrtvola někde jinde.“

„Nemaluj hned čerta na zeď,“ zabručel Štefan.

„Nemaluju. Nemám potřebný talent, a navíc je to podle mě vandalismus. Ale jinak mi to nedává...smysl,“ dokončil po malé pauze poručík Šindler a s rukou na madle šatní skříně kývl na kolegu.

„Mnó, hezky pěkně. Krásně nasáčkovanej,“ dodal nadporučík Macko, když nahlédl do skříně a spatřil tělo v igelitovém pytli. „Jak by řekl náš malej Marťas, Moman kýni.“

„Ty vole, on ho normálně zavakuoval jak peřinu pro návštěvy,“ hlesl Šindler a zakroutil hlavou.“

„Aspoň to budou mít technici jednodušší. I doktor,“ pokrčil rameny Macko. „Jako mě už nic nepřekvapí. Ten

člověk je naprosto vyšinutý, a přesto to nikdo kromě nás nechce pochopit. Měly by ho hledat stovky lidí, a ne my dva. Bez urážky, Honzo.“

„Jo, já ti rozumím. Mám na to stejný názor. Ale slyšel jsi. Nejsou prostředky. A ani nebudou, dokud ten zmrď nezakrouťí krkem nějakému papalášovi.“

„Tak si zavoláme doktora a tu partu nerdů,“ řekl Jarin, čímž vrátil Šindlera, který se na moment ztratil ve vlastních myšlenkách, do reality.

Šindler vstoupil do místnosti techniků a raději se na moment zastavil, aby si jeho oči přivykly na panující šero.

„Co tam tak stojíš, Jendo?“ optal se ho jmenovec Eisner.

„Ale máte tady tmu jak v pytli, tak si seřizují čočky abych ti tu něco neporazil.“

„Oukej. A co tě sem přivádí?“

„Jdu se zeptat, jestli jsi něco našel.“

„Ani ne. Udělal jsem stěry z toho pytle, ale zklamal tě, vrah měl rukavice. A navíc mám pocit, že stejně všichni víme, kdo za tím stojí.“

Šindler přikývl a zdvihl telefon, který se mu rozezvučel v kapse. „Ne. Nevím, za jak dlouho budu zpátky. Jsem teď u techniků. Co? No do prdele!“ ulevil si Šindler. „Já už se z toho krámu fakt zjevím. Nevydrží už to nabitě ani půl dne,“ dodal a švihl telefonem o nerezový stůl.

„To je dost divné,“ zkonstatoval Eisner se zamračeným obočím. Mám ten samý, jako ostatně všichni na oddělení, a vydrží dva dny úplně v pohodě. Co s tím děláš?“

„Drahý kolego, jestli máš pocit, že na tom hraji Farmu, tak ne. Nabíječku tu máš?“

„Nabíječku tu samozřejmě mám. Ale přijde mi divné, že dokážeš za půl dne vyflákat skoro sedmitisícovou baterku. Dej to sem,“ vyzval Šindlera a ten mu podal telefon.

„Tak se podíváme, kde je problém,“ řekl Eisner asi po deseti minutách, když nechal telefon krátce nabíjet a připojil ho k notebooku. Šindler se zatím s rukama za zády pohyboval po technické místnosti, která vypadala spíše jako laboratoř.

„Pojď si zakouřit,“ vyzval Šindlera po další desetiminutovce Eisner.

„Víš, že nekouřím,“ odbyl ho Šindler.

„Já vím. Když je to prostý tabák, tak tě to nevzrušuje. Ale stejně pojď,“ řekl Eisner a nápadně na Šindlera kývl hlavou.

„Co je, chováš se jako magor,“ mračil se Šindler, když ho technik doslova vyvedl na chodbu.

„Máš u sebe ještě nějaký telefon?“ zeptal se Eisner, když odešli z laborky.

„Ne. Nosím jen tamten, mám v něm obě SIM karty, svojí i pracovní.“

„Fajn. Tak poslouchej, kamaráde. Zdá se, že jsem vyřešil hned dva problémy najednou. Telefon se ti vybíjí, protože nonstop přenáší veškerý zvuk online. No a tím by se dalo vysvětlit, proč je ten tvůj vrah vždycky trochu napřed.“

„To jako že mi někdo hacknul telefon?“ divil se Šindler.

„Neříkal bych tomu hacknul a neříkal bych někdo. Prostě tam máš nahanou aplikaci, která má přístup k mikrofonu a veškeré zvuky nepřetržitě odesílá. Kdyby to byl kdokoli jiný, tipl bych si, že si to stáhl sám s nějakou čínskou aplikací, ale u tebe jsem si skoro jistý, že tomu tak není. Kdy že jsi to mimochodem nastoupil?“

„V červenci,“ odpověděl Šindler.

„No tak se pojď na něco podívat,“ řekl Eisner a odhodil na zem nedopalek.

„Víš, kdy Amíci slaví Den nezávislosti?“ zeptal se pak Šindlera Eisner, když dorazili k pultu s notebookem a Eisner něco namačkal na klávesnici.

„Čtvrtého července?“ tipl si Šindler.

„Přesně. A v tento den přestal být nezávislý tvůj telefon. Mrkni. Aplikace nahrána 4.7.2022.“

„Ale to je přece den, kdy jsem nastoupil.“

„Jo, bylo to pondělí. Takže ti hned první den namontoval do telefonu spyware.“

„Můžeme vůbec mluvit?“ staral se Šindler.

„Teď už jo, odebral jsem té aplikaci přístup k mikrofonu. Otázka je, jestli to tam budeš chtít nechat,

protože oba víme, kdo to byl a je hezké ho odstavit od informací, ale taky by mohl začít tušit, že už jsme mu fakt blízko.“

„Počkej, ty jako myslíš, že mi to tam dal...“

„Byl o samotě s tvým telefonem?“ ušklíbl se Eisner.

Šindler se zamyslel a pokusil se projet pamětí. Seděli v pokoji u kávy, on měl telefon na stolku, pak šel na WC, zamotal se v koupelně... „Kolik by potřeboval času?“ zeptal se pak.

„Pár vteřin. Pět, maximálně deset.“

„Byl jsem pryč minimálně minutu,“ oznámil mu Šindler.

„Za tu dobu ti mohl ten telefon klidně i naklonovat. Takže už zbývá akorát rozhodnout, co teď.“

„Jako on mě slyšel úplně pořád?“

„Pokaždé, když jsi byl v dosahu mikrofону. Jestli si ho dáváš na noční stolek, mohl klidně sledovat i tvůj sex. Máte sex, že jo? Blbá otázka, já vím, že jo, všiml jsem si, že je Klára obtěžkaná. Takže asi tak.“

„No ale když to vypneš na furt, tak si toho přece všimne, ne?“

„To jo, ale nemusí nutně vědět, že jsi na to přišel. Mohl jsi jen vyměnit přístroj. Můžeme tu zahrát komedii. Já to zase oživím, oznámím ti, že je baterie v hajzlu a doporučím ti vyměnit telefon. A máš to vyřešené. Anebo to tam necháme a ty ho v podstatě můžeš manipulovat.“

„A on bude naslouchat, jak souložím?“

„Je to blbý, já vím. Upřímně, kdybych věděl, že mě někdo poslouchá, asi by se mi ani nepostavil.“

„Okamžitě vyndej tu věc z mého telefonu,“ rozkřičel se hystericky Šindler, snažíce se napodobit Václava Vydru z pohádky S čerty nejsou žerty.

„Ok. Ale nejdřív sehraje tu malou epizodku,“ navrhl Eisner.

